

รับรองเรื่องอะไร

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันมีประเด็นที่เขาบอกว่า เขาโทรศัพท์มาบอกใจว่ามีการปล่อยข่าว เขาพูดว่า ปล่อยข่าว มันก็คือข่าวลือนั่นแหละ มันมีการปล่อยข่าวว่า ที่สำนักปฏิบัติฉันเขาบอกว่ามี พระหลวงพ่อกองค์หนึ่งไปหาหลวงตามาแล้ว แล้วหลวงตามันรับรองรับประกัน แล้วห้าม ผู้ใดไปยุ่งกับพระที่ท่านรับประกันองค์นี้ มีแต่พระสงฆ์องค์เดียวที่ยังค่าท่านอยู่ เขาว่า อย่างนั้นนะ

ถ้าพูดประสาเรา เราว่าไม่ใช่ เพราะว่าการรับประกันกันนี้มันก็พูดกันไปใช่ไหม แล้วก็มีความเชื่อถือเพราะว่าเอาครูบาอาจารย์มา แล้วก็ว่ากันไปตามประสาของเขา แต่ถ้า อย่างเรา ในวงปฏิบัติของเราเนี่ย ในการประกันหรือไม่ก็แล้วแต่ หลวงตาท่านจะพูดว่า ท่านจะชมมาก ท่านจะชมหลวงปู่ที่ว่า “เศรษฐีธรรม” เพราะว่าหลวงปู่ลีนี่หลวงตาท่าน สร้างของท่านมา

การสร้างมานี้แหละ เวลาเราปฏิบัติขึ้นมาเหมือนพ่อแม่ พ่อแม่เลี้ยงลูกมาแต่ละคน กว่าลูกจะโตขึ้นมา ลูกต้องผ่านอุปสรรค การศึกษา คบเพื่อนอะไรต่างๆ มันจะมีอุปสรรค มาหมดแหละ แล้วพอมันโตขึ้นมา มันก็ต้องมีปัญหาเดือดร้อน มีปัญหาที่ว่าตัวเองแก้ไข ไม่ได้ก็ไปหาพ่อแม่ พ่อแม่ก็จะดูแลมาให้ใหม่ ดูแลแก้ไขมาดัดแปลงมา พอถึงที่สุด ถ้า ลูกเราจบการศึกษา มีหน้าที่การทำงาน ประสบความสำเร็จนั้นเห็นใหม่ สิ่งนั้น เนื้อหา สาระมันเป็นข้อเท็จจริง แต่ข้อเท็จจริงอย่างนี้

ระหว่างพ่อแม่ในครอบครัวหนึ่ง มันก็เป็นเรื่องในครอบครัวนั้น ครอบครัวอื่น เขาจะมารู้จักเราได้อย่างไร ฉะนั้นครอบครัวอื่นยังไม่รู้จักขึ้นมา ฉะนั้นเพื่อประโยชน์ กับสังคมใหม่ หลวงตาท่านบอกเลยนี่ “เศรษฐีธรรม เศรษฐีธรรม” เพราะว่าท่านได้

คุณเลมา อย่างกรณีของตัวเอง ท่านจะบอกเลยว่า “หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมท่านมา หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมท่านมา”

คนเรานะ ถ้าประพฤติกฎปฏิบัติขึ้นมา มันจะมีที่มาที่ไป

ฉะนั้นที่ว่าการรับรองนี้มันรับรองอะไร ทีนี้การรับรองที่ท่านรับรองนี้มันก็ต้องมี เหตุมีผล มีที่มาที่ไป ไม่มีอะไรแล้วจะมารับรองๆ กันนี้ มันเลื่อนลอยไป เพราะเขาเขาก็ บอกกันว่า เป็นข่าวลืออยู่แล้ว แต่นี่พอข่าวลือแล้วมันเพราะว่าเขาลือกันไปไง ลือกันไป แล้วเราเป็นคนที่ได้แย้งอยู่

เขาเลยบอกว่า “มีแต่พระสงฆ์เท่านั้นที่ยังต่อต้านเขาอยู่”

เราไม่ได้ต่อต้าน เราไม่สามารถต่อต้านลมฟ้าอากาศได้ เวลาลมพายุต่างๆ มัน แปรปรวนมา เราไม่สามารถต่อต้านได้หรอก มันเป็นกระแสลมใครจะไปต่อต้านมันได้

นี่ก็เหมือนกัน สัจจะความจริงมันยิ่งกว่าธาตุ & ยิ่งกว่ากระแสลม ยิ่งกว่าทุกๆ อย่าง เพราะมันเป็นสัจธรรม เราจะไม่สามารถต่อต้านใครได้หรอก ทีนี้คำพูดนี้มันเป็น คำพูด พอมีคำพูดกันไปแล้วมันมีผลต่อสังคม ที่เขาบอกว่าหลวงตารับรองแล้ว แล้วเขาก็ มาเล่าให้เราฟัง เขาถกขึ้นมา

หลวงตารับรอง รับรองเรื่องอะไร

อย่างเช่นพวกเรานี้แหละ พวกเรามีสินค้า ถ้าเราจะจดลิขสิทธิ์ เราต้องเสนอผลงาน ใ้ใหม่ว่าสิ่งนี้มันเป็นอะไร มีส่วนผสมอะไร แล้วเทคนิคเทคโนโลยีเป็นอย่างไร สิ่งที่ทำ มาแล้วนี้ เราจะจดลิขสิทธิ์ของเรา ลิขสิทธิ์นี้เราเป็นผู้คิดค้นขึ้นมา กรมทรัพย์สินทาง ปัญญาเขาจับแล้ว เขาต้องวินิจฉัยว่ามันถูกต้องไหม มันไปทับซ้อนกับผลประโยชน์ของ ใครไหม มันลอกเลียนแบบใครมาไหม ทุกอย่างเขาต้องมีขั้นตอนของเขาใ้ใหม่ เขาถึง จะให้จดทะเบียน

แล้วบอกว่ารับรอง รับรองอะไรล่ะ

ถ้าการรับรองนะ ที่เราเห็นว่าสิ่งนี้มัน... เวลาฝนตกแดดออก เห็นไหม เวลา หน้าแล้งหน้าฝน เวลาฝนพายุมันมา มันมีเหตุผลของมัน เห็นไหม อากาศร้อน หน้าฤดู

ฝน ฤกษ์มรสุมต่างๆ มันมีเหตุมีผลของมัน ถ้าไม่มีเหตุมีผลของมัน จะรับรองอะไร รับรองสิ่งที่ไม่เป็นจริง มันรับรองไม่ได้หรอก อย่างเช่น สติไม่ต้องฝึก สติไม่ต้องฝึกมัน จะเกิดได้อย่างไร เห็นไหมนี่พูดถึงเป็นข้อๆ เลยนะ นี่รับรองอย่างนี้หรือ รับรอง

๑. สติไม่ต้องฝึก

๒. เผลอปั๊บสติมาเอง

๓. ถ้าตั้งใจจะเป็นสติตัวปลอม

๔. ถ้าตั้งใจฝึกสตินี้เป็นสติตัวปลอม แต่ถ้าเผลอ จะเป็นสติตัวจริง เผลอสติมานี้ เป็นตัวจริง

นี่พูดถึงสตินะ ๑ ๒ ๓ ๔ นี่เรื่องของสติ สติที่มา มันก็เหมือนทรัพย์สินทางปัญญา สิ่งที่เราไปจดลิขสิทธิ์ มันพิสูจน์แล้ว มันเป็นไปได้ไหม ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ ใครจะไปจดให้ล่ะ มันเลื่อนลอยมันไม่มีที่มาที่ไป

สติไม่ต้องทำอะไรเลย มันจะมีมาของมัน

แล้วถ้าเป็นเรื่องของสมาธินะ สมาธิไม่ต้องทำ สมาธิมีอยู่แล้ว

๕. “ขณิกสมาธิ” คืออ่านหนังสือหรือรู้ตัวนี้แหละ คือขณิกสมาธิ

ขณิกสมาธิ คือปกตินี้คือขณิกสมาธิ มันจะย้อนกลับมาที่ว่าสมาธิมีอยู่แล้วในขณิกสมาธิคือ เขวากันนะว่าอยู่ปกตินี้คือได้ขณิกสมาธิแล้ว

ถึงบอกว่า ถ้าหลวงตา หลวงปู่มันท่านเป่ากระหม่อมมา เวลาหลวงตาท่านติดสมาธินะ

เวลาติดสมาธิเห็นไหม ว่างเลย เข้าใจว่านี่เป็นนิพพานเลย ท่านก็ถาม “มหาจิตเป็นอย่างไร ดีไหม” “ดีครับ” “ดีไหม” “ดีครับ” ถึงที่สุดนะเพราะท่านจะแก้ใจ “มันจะดีบ๊ายอะไร นี่สุขอย่างนี้สุขในสมาธินี้ มันติดสมาธินี้สุขในสมาธิ มันเป็นสุขเศษเนื้อติดพันนะ” ไอ้คนนั้นก็บอกว่า “เฮ้ย.. สุขแบบนี้แล้วสัมมาสมาธิ” สัมมาสมาธิในมรรค ๘ เพราะเราเรียนมาเห็นไหม “แล้วเป็นอย่างไรล่ะ” “อ้าว.. สัมมาสมาธิขององค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้ามัน ไม่มีสมุทัยเว้ย สัมมาสมาธิของท่าน เวลาท่านคิดสุขท่านมีสมุทัยไ้ เพราะมีตัณหาความทะยานอยาก คิดสมาธิคือตัวตัณหาละ”

งนะ แล้วนั่นคือตัวสมาธิ แล้วขณิกสมาธิ การอ่านหนังสือ ชีวิตปกตินี้เป็นขณิกสมาธิ ขณิกสมาธินี้เขาไม่ได้เรียกขณิกสมาธิ เพราะว่า คุณติ คุณอย่างสติสามัญสำนึกของมนุษย์นี้มันก็มีสติอยู่แล้ว สมาธิสั้นสมาธิยาวของเด็ก สมาธิสั้นสมาธิยาวคือสมาธิของปุถุชน

แต่ถ้าสมาธิในอริยมรรค นี่ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ ขณิกสมาธินี้พอจิตมันลงนะ พอจิตมันเป็นสมาธิ มันรู้อะไรของมัน เห็นไหม ถ้าอุปจาระแล้ว มันมีหลักของมัน มันออกมาดูกาย เวทนา จิต ธรรม มันจะเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย

แต่นี้อ่านหนังสือเป็นสมาธินี้ คอมพิวเตอร์มันก็อ่านหนังสือได้ มันเป็นไปไม่ได้ นี่คือเรื่องการทำสมาธิละ

อันนี้ยังน่าเกลียด เผลออๆ ลงสมาธินี้ว่างหมดเลยนะ เวลาเผลอ ลงสมาธินี้ สมาธิว่างมีความสุขมาก

ไ้ไ้มันไม่ใช่สมาธิหรอก มันไม่ได้เลยไ้ มันเผลออๆ จะลงวูบ วูบ วูบ หายหมดเลยนะ ว่าง มีความสุขมาก

มันเป็นสัญญาอารมณ์ สัญญาอารมณ์ตรงไหน ตรงที่ว่างนั้นใครรู้ว่าว่าง ถ้าเป็นสมาธิละ มันพูดว่าว่างไม่ได้ “อ้อ! อ้อ!” ตัวมันว่าง นี่แล้วบอกว่าว่างหมดเลยนะ โอ้ย เผลออๆ นี่มันลงวูบไปเลยสมาธิ นั่นเป็นสมาธิของเขา แล้วบอกเผลอปั๊บสติมาเอง เผลอปั๊บสมาธิลงมาเอง เผลอทุกอย่าง

นี่เราพูดถึงว่ารับรองอะไร หลวงตานี้รับรอง รับรองเรื่องอะไรละ

๖. ว่างๆ สมาธิมาเอง

๗. รู้ตัวทั่วพร้อมจนลงอัปปนาสมาธิ แล้วปัญญาจะเกิดโดยอัตโนมัติ แล้วสมาธิสมาธิเกิดอย่างไรละ ว่างๆ นี่ ว่างๆ สติมันไม่มี ว่างปั๊บไปเลยปัญญาจะเกิดเอง

๘. ปัญหาต่อเนื่องกับความคิดนี้หยุดไม่ได้ เพราะอะไร เพราะเป็นปัญหาไปเลย ปัญหาต่อเนื่อง คำว่า “ปัญหาต่อเนื่อง” จำดวงหนึ่งเป็นดวงหนึ่ง ดวงหนึ่งเป็นดวงหนึ่ง นี่ ปัญหาของเขา

๙. ปัญหาเลยเป็นเอง เป็นเองมาเอง โดยอัตโนมัติ

สติมันก็ผิด สมาธิก็ผิด ผลอกก็ผิดอีก ยิ่ง ๑๐ นี่ยิ่งน่าเกลียด

๑๐. จิตส่งออกไม่ได้ สิ่งที่ส่งออกคือสัญญาอารมณ์ ตัวจิตส่งออกไม่ได้ มันเหมือนเราไปไหนไม่ได้ เสื้อผ้าเรานี่ลอยไปเหมือนผีเลย เสื้อผ้ามันลอยไปได้ เสื้อผ้ามันไปได้ เพราะอะไร เพราะมนุษย์ใส่มันถึงไปได้ จิตก็เหมือนตัวมนุษย์ เสื้อผ้าคือสัญญาอารมณ์ คือความคิด เขาบอกว่าสัญญาอารมณ์ส่งออก จิตส่งออกไม่ได้ สัญญาอารมณ์ส่งออก เท่านั้น

รับรองเรื่องอะไร เพราะเขาส่งเข้ามาว่าหลวงตารับรอง แล้วรับรองนี้ก็ในวงใน เขา แต่วงนอกมันก็ไม่มีปัญหาแล้วละ แต่นี่เพียงแต่ว่ารับรองนี้ เราจะบอกว่ารับรองอะไร ตั้งแต่ปัญหา ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ นี่หรือรับรอง สติไม่ต้องฝึก ถ้ารับรองอย่างนี้หรือ

นี่ใจมันเหมือนกับเราดลขลิขลิ ถ้าเราดลขลิขลิทรัพย์สินทางปัญญา เราต้องพิสูจน์ได้ เราต้องพิสูจน์ว่า สิ่งนี้เราเป็นคนคิดค้นขึ้นมา

เรื่องการปฏิบัติ มันเป็นอย่างนี้ มันเหมือนกับการคิดค้นขึ้นมา ทั้งๆ ที่เป็นธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เวลาใครปฏิบัติมันเป็นสันทิฏฐิโก เป็นปัจเจก ตั้ง มันจะเป็นเหมือนกับคิดค้นขึ้นมาเอง แต่มันมีตำรับตำราทิฏฐิแล้ว อย่างเช่น ทฤษฎีเห็นไหม คือธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทฤษฎี แล้วเราปฏิบัติมันจะเหมือนลิขลิขทางปัญญา

คือเราจะทำของเราขึ้นมา ทำของเราขึ้นมา ใครจะรับรองใครหรือไม่รับรอง นั่นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เรื่องจริงมันต้องมีข้อเท็จจริงอย่างนี้ขึ้นมา มันถึงจะมีคนรับรองได้ แล้วถ้าคนรับรองได้ รับรองในเรื่องอะไร เหมือนช่างทองเลย ช่างทองเห็นไหมเขาทำทองคุณภาพอะไร ส่วนผสมทองก็เปอร์เซ็นต์ ถ้าส่วนผสมทองก็เปอร์เซ็นต์นะ ทองมีความแข็งขนาดไหน มันมีส่วนผสมอะไร มันขึ้นรูปอย่างไร ต้องการทอง ๑๐๐

เปอร์เซ็นต์ ทองที่มีคุณภาพของ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ มันนิ่มมันอ่อนมัน ไม่แข็ง จะทำวัสดุสิ่งใด ช่างทองเขาจะรู้ของเขาหมดเลย

คำว่า “ช่างทอง” นี้ก็เหมือนกัน นักปฏิบัตินี้เหมือนช่างทอง นักปฏิบัติเหมือนกัน ประพฤติปฏิบัติใจนี้มันต้องควบคุม มันต้องแก้ไขของนักปฏิบัตินั่นเอง เจ้าของร้านทองนั้นเขาก็จ้างช่างทองนั้นมาทำ เราเป็นช่างทอง เราเป็นผู้กระทำ เราจะบอกให้ร้านรับประกันว่าที่เปอร์เซ็นต์ ไอ้ช่างทองนั้นมันเป็นคนผสมเอง ช่างทองนั้นมันอาจจะพลิกแพลงของมันเอง มันทำอะไรตามใจมัน ได้ทั้งนั้นแหละ

นี่พูดถึงช่างทอง แล้วถ้าช่างทอง เขาก็ต้องรู้ว่าคุณภาพของทองมันคืออย่างไร ทองคำเป็นทองคำนะ เงินคือเงินนะ ตะกั่วคือตะกั่วนะ แล้วสิ่งที่ทำมา สิ่งที่คุณมานี้มันมีส่วนผสมของอะไรบ้าง ที่ว่าหลวงตารับรองนี้ มันรับรองอะไร ตั้งแต่ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ เลข ๑. สติไม่ต้องฝึก ๒. เพลอปปัสติมาเอง ๓. ตั้งใจสติตัวปลอม เพลอๆ สติตัวจริง นี่ขั้นของสติ

ขั้นของสมาธิ สมาธิไม่ต้องทำ สมาธิมีอยู่แล้ว มันมีอยู่แล้ว นี่ไงเพราะสมาธิมีอยู่แล้วมันถึงมาลงข้อที่ ๕ ขณิกสมาธิคืออ่านหนังสือ คือรู้ตัวนี้แหละคือขณิกสมาธิ อย่างนั้นแล้วไม่ต้องฝึกสมาธิ สมาธิมีอยู่แล้ว มันก็เหมือนกับพวกเรานี้เป็นคนคืออยู่แล้ว พวกเรามีเงินทุนอยู่แล้ว ทุกคนเป็นเศรษฐีอยู่แล้ว ไม่ต้องทำอะไรนะ กลับบ้านแล้วนอน นอนแล้วกิน กินแล้วนอนนี่เป็นเศรษฐีอยู่แล้ว ไม่ต้องทำงานเลยมันจะเป็นเศรษฐีเอง

ที่เป็นอย่างนี้ที่เราพูดตอนเช้าใจ ตอนเช้าเราบอกว่า สิ่งที่เราเป็นกันอยู่นี้มันเป็นบุญเก่า กิณของเก่า มนุษย์ที่เกิดมาเป็นมนุษย์เพราะบุญกุศล มนุษย์สมบัติถึงมาเกิดเป็นเรา เพราะมนุษย์สมบัติมันมีสถานะอย่างนี้ มันเป็นโลกียปัญญา เป็นเรื่องของโลก เป็นเรื่องสามัญสำนึก เป็นเรื่องของมนุษย์ มนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ฉะนั้นไอ้เรื่องสติระลึกขันธ์นี้ มันเป็นเรื่องสามัญสำนึกโลก แต่มันไม่ใช่อริยมรรค มันเข้ามรรคไม่ได้หรอก

ถ้าสมาธิเห็นไหม มิจจาสมาธิ สัมมาสมาธิ สมาธิในมรรค ๘ มันสมาธิอีกเรื่องหนึ่ง อีกเรื่องหนึ่งเลย อีกเรื่องหนึ่งเพราะมันเป็นโลกียปัญญากับโลกุตตรปัญญา ถ้ามันเป็นสมาธิ แม้แต่ไอน์สไตน์นะ ไอน์สไตน์นี่เขาเป็นนักวิทยาศาสตร์ เขาพิจารณาขนาดนั้น เขาพิสูจน์ในห้องแล็บของเขา เขาเพ่งอยู่อย่างนั้นแหละ เขาได้สมาธิหรือยัง

สมาธิของโลก นักวิทยาศาสตร์นะนักวิจัย เขาจะวิจัยงานของเขา เขาจะ
 เครื่องเคียดอยู่ที่นี่ โลกก็ปัญหา เพราะเขาต้องการผลงานอันนั้น แต่สมาธิในสัมมาสมาธิ
 นี้มันมีสติ มันกำหนดพุทโธ หรือมันใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าเป็นสมาธิขึ้นมามัน
 ปล่อยาว นักวิจัยเห็นไหม เขาเครื่องเคียดอยู่กับสิ่งที่เขาวิจัย เขาเพ่งอยู่กับสิ่งที่เขาวิจัย
 เขาทดสอบเขาวิจัย พุทโธ พุทโธ พุทโธจนจิตสงบ คนวิจัยถ้าไม่มีสายตา ไม่มีสติพร้อม
 มันจะวิจัยสิ่งใดได้ไหม

สัมมาสมาธิ จิตมันหดเข้ามาหมด มันหดเข้ามาหมด มันไม่ได้เพ่งออกไป เพ่งไป
 ดูไปวิจัย นั่นมันเป็นเรื่องของโลก เพราะมันเป็นเรื่องของโลก แต่ถ้ามันเป็นสมาธินี้มัน
 หลับตาใช่ไหม แล้วมันเข้ามาในตัวมันเอง มันจะไปวิจัยสิ่งใด นี่โลกุตตรปัญญา
 สัมมาสมาธิ สมาธิในอริยมรรค มันไม่ใช่สมาธิอย่างที่อ่านหนังสือก็เป็นสมาธิ นักวิจัย
 ยังไม่เป็นสมาธิเลย แล้วมันอ่านหนังสืออยู่นี้แล้วบอกว่าเป็นขณิกสมาธิ

จะดูว่า กรรมทรัพย์สินทางปัญญามันจะจลลิตสิทธิ์ให้หรือเปล่า มันเป็นไปไม่ได้
 ขณิกสมาธิคืออ่านหนังสือ นี่ข้อ ๕.

๕.เปลอๆ ลงสมาธิแล้วว่าง เพราะเขาพูดกันบ่อย เขาบอกว่าเขากำหนดคุณะ พอ
 เผลอปั๊บมันลงวูบ โอ้โฮ ว่างโล่งไปหมดเลย

คำพูดนี้มันขัดแย้งกันไปหมดเลย มันเป็นไปไม่ได้

นี่ขั้นของสมาธิ พอขั้นของปัญญาก็ไปอีกเรื่องหนึ่งเลย ขั้นของปัญญานะ รู้ตัวทั่ว
 พร้อม ลงอุปปนาสมาธิเป็นปัญญาอัตโนมัติ ปัญญามันจะต่อเนื่อง เห็นไหม จากจิตดวง
 หนึ่งจำจิตอีกดวงหนึ่ง เห็นไหม จิตดวงหนึ่งจิตจำจนเป็นปัญญาขึ้นมา แล้วปัญญามันจะ
 ต่อเนื่องกัน ปัญญามันเป็นเองโดยอัตโนมัติ

อย่างนี้พูดถึง ถ้าหลวงตารับรอง รับรองเรื่องอะไร รับรองในเหตุผลอย่างนี้ไหม
 ถ้าหลวงตารับรองในเหตุผลนี้ ต้องเอาเหตุผลนี้มาเป็นตัวตั้ง

คำว่า “รับรอง” นี้ อย่าดึงฟ้าต่ำ พยายามจะไปดึงมา จะไปดึงครูบาอาจารย์มาเป็น
 ผู้ที่รับรองตน ช่างทองไม่ต้องให้ใครมารับรองนะ ช่างทองมีฝีมือ ช่างทองเป็นคนทำ
 ช่างทองต้องรู้ว่าอะไรเป็นทองคำ แล้วช่างทองถ้ามีฝีมือ ช่างทองก็ยังมีคนละครระดับเห็น

ไหม ช่างเจียรระโน ช่างเพชร ช่างต่างๆ ถ้าฝีมือเขาสุดยอด โอ้โฮ ผลงานของเขาจะเยี่ยมมากเลย แต่ฝีมือของเด็กหัดใหม่ มันก็เป็นช่างเจียรระโนเหมือนกัน แต่ฝีมือเขายังไม่เข้าระดับใช้ไหม โอ้อย่างพวกเรานี้พวกฝึกหัด เราก็มักครูบาอาจารย์ของเราไป

ฉะนั้นอยู่ที่ข้อเท็จจริงอยู่ที่ฝีมืออยู่ที่การกระทำ ฝีมือของเรานี้ไม่เข้าระดับเลย แต่เราบอกว่า เราเป็นช่างเจียรระโน ช่างทองที่สุดยอด อย่างนี้มันเป็นไปได้หรือ ถ้าเราจะไปเป็นช่างทองที่สุดยอด จะเป็นช่างเจียรระโนที่ดี เราเอาผลงานอันนั้นมาวางไว้ เขามาดูผลงานนี้เขาจะหาคนทำเลย ถ้าเขาเพชรหรือเห็นทองคำ เห็นสิ่งต่างๆ ที่มันเป็นสิ่งที่มีมหัศจรรย์ เขาจะสืบหาคนทำนั้นว่าใครเป็นคนทำ เขาอยากหาคนทำ

ไอ้ที่ผลงานตัวไม่มีเลขนะ องค์กรนั้นก็รับรอง องค์กรนี้ก็รับรอง เราถึงบอกว่ารับรองเรื่องอะไร เราอยากรู้ว่ารับรองเรื่องอะไร

เราถึงบอกว่านี่คือผลงานไฉ ผลงาน ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ นี่ผลงานอะไร ถ้าผลงานอย่างนี้ ถ้ามีครูบาอาจารย์รับรอง อย่างว่าแหละนี่เขาพูดถึงครูบาอาจารย์นะ เราก็คยกไว้ สาธุ ถ้าไม่อย่างนั้นจะถามว่าอาจารย์องค์ไหนรับรอง

เหมือนกับว่าในสังคม สิ่งที่เป็นแก้วแหวนเงินทอง แล้วมันไม่ใช่มันเป็นตรงข้าม แล้วสังคมนั้นจะยอมรับไหม สังคมรับไม่ได้นะ สังคมนั้นต้องการสิ่งที่มีคุณค่า ต้องการคุณงามความดี แล้วเราไปเอาแต่ความเห็นของตัวเอง แล้วบอกครูบาอาจารย์รับรอง เพื่อให้สังคมนั้นยอมรับมันขัดแย้งกัน

แต่ถ้าเป็นของดินนะ เห็นไหม หลวงตาท่านจะพูดอยู่ ไปอยู่ในหลืบอยู่ในแหวน อยู่ในถ้ำไหนก็แล้วแต่ คนเขาจะเสาะแสวงหา เขารู้ของเขาเอง เขาจะเสาะแสวงหา ไม่ต้องมาว่า ใครรับรอง ใครรับรองหรือ ปัจจุบันนี้ สันติวิถีโกนี้รับรอง

ถึงบอกว่าหลวงตารับรอง แล้วบอกด้วยว่าไม่ให้ใครมายุ่งกับพระองค์นี้ เว้นไว้แต่ไอ้ข้าพชนี้ยังกัดเขาไม่เลิก ไม่ได้ว่าอะไรเลย เรื่องส่วนบุคคล จะพูดแต่ข้อเท็จจริง เพราะสังคมนั้นไม่มีวุฒิภาวะที่เขาจะแยกถูกแยกผิดได้ เราก็แยกถูกแยกผิดตามความเป็นจริงเท่านั้นแหละ นี่พูดถึง ที่เขาบอกว่ามีการรับรอง เราไม่เชื่อด้วยจิตใต้สำนึก ไม่เชื่อด้วยความไม่เชื่อตั้งแต่ต้น เพียงแต่มันมีกระแสมา มันมีการแอบอ้างมา

เราถึงพูดกันว่า “รับรองเรื่องอะไร”

ถาม : ๑๕๑.นะ หนูฝึกสมาธิมา ๘ ปี ฝึกโดยการน้อมความสุขที่เคยได้รับ แล้วให้ความสุขนั้นผุดขึ้นมาในกลางหัวอก ถึงรู้สึกความสุขนั้นขึ้นมาอีก

หลวงพ่ : นี่พูดถึงการปฏิบัติมาเรื่อย แล้วก็บอกว่าความสุขนั้นเคยปฏิบัติมา ๘ ปี แล้วมันว่างไป หายไป แล้วมาหาเรานี่แหละ ในนี้เขาเขียนว่ามาหาเรา แล้วเราบอกว่าให้พุทโธ พุทโธ เขาบอกว่าพุทโธไม่ได้ เราก็บอกให้พุทโธทางปากก็ได้ เขาพุทโธทางปาก อยู่พักหนึ่ง

ถาม : แล้วตอนนี้พอพุทโธ พุทโธไปนี่ พอพุทโธ พุทโธไปรู้สึก เกิดรู้สึกขึ้นมา ชัดกลางอก อย่างที่เคยเป็นเมื่อ ๘ ปีที่แล้วล่ะ และหนูก็จะบริกรรมพุทโธเป็นชีวิตประจำวันไป ไม่กล้าออกเสียงดังเวลามีคนอยู่ด้วยล่ะ จะออกเสียงเวลาไม่มีใคร แล้วพยายามไม่ให้ขาดจากคำบริกรรม

หลวงพ่ : เนี่ยพุทโธจนมีตำแหน่งรู้ชัด ยิ่งชัดเจนขึ้นมากกว่าไอ้ที่มีความสุขนี้ เขา กำหนดสุข กำหนดสุขว่ามีความสุขของเขามาตลอด ฉะนั้นทำมา ๘ ปี ทีนี้เขาถาม

ถาม : ๑. หนูเจอฐานแล้วใช่ไหมคะ หนูเจอฐานคือว่าสิ่งที่ทำนี้ถูกไหมคะ

หลวงพ่ : เจอฐานนี่นะ มันก็ทำสมาธินี้แหละ พอเราบริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธไปนี่นะ บริกรรมพุทโธไป มันเหมือนกับรีไซเคิลน้ำ น้ำนะน้ำโดยธรรมชาติ น้ำที่มันมาจากแหล่งน้ำตาน้ำ อย่างเช่น แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำแม่กลอง จากตาน้ำจะใสมาก จะมีคุณสมบัติประโยชน์มาก เห็นไหม

โดยความคิดของคน จิตเดิมแท้ที่ผ่องใส จิตเดิมแท้ที่มันเป็นตัวน้ำ ตัวน้ำนี้พลังงานนี้มันสะอาดบริสุทธิ์มาก่อนนะ ทีนี้พลังงานที่สะอาดบริสุทธิ์นี้คือจิตเดิมแท้ แต่เพราะคนเรามีวิชาครอบงำมันอยู่เห็นไหม ความคิดมันจะหมอง ความคิดมันจะเศร้า มันจะหมอง มันจะมีส่วนผสมของตัณหา ส่วนผสมของความพอใจไม่พอใจ ส่วนผสมของจิตนิสัยออกมา มันก็ออกมาเป็นสัญชาตญาณ สัญชาตญาณมันก็ออกมาเรื่อยๆเห็น

ไหม ทีนี้เราบริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธไปก็เหมือนรีไซเคิลน้ำเห็นไหม น้ำเสียเรารีไซเคิลให้กลับเป็นน้ำสะอาดได้ นี่การรีไซเคิลน้ำ พุทโธ พุทโธ พุทโธ มันก็มีการบริกรรม มีการกระทำ เห็นไหม

โดยธรรมชาติ ต้นน้ำนี้ น้ำมาจากน้ำที่สะอาด แต่มันจะเป็นน้ำสะอาดขนาดไหนนะ มันก็มีส่วนผสมของแร่ธาตุ ส่วนผสมของทุกๆ อย่างเห็นไหม มันมีวิตามินอนเนื่องมากับจิต ทีนี้วิตามินอนเนื่องมากับจิต มันอนเนื่องใช่ไหม น้ำถ้ามีส่วนผสมแร่ธาตุที่เป็นสารพิษอย่างนี้ ถ้าเราเอาไปทำประโยชน์อะไร สิ่งนั้นจะเสียประโยชน์ไปหมดเลย

ทีนี้ความคิดของเราเหมือนกัน เราอยากประพฤติปฏิบัติ เราอยากจะพ้นจากทุกข์ เราอยากจะเป็นคนดี เราอยากเป็นทุกอย่าง แต่ดีของใครล่ะ ดีในแง่มุมไหนล่ะ นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันดีในแง่มุมไหนมันก็แตกต่างหลากหลาย เพราะความรู้สึกรู้สึกนึกคิดของคน ทีนี้พอเราอยากปฏิบัติใช่ไหม ให้เป็นอริยทรัพย์ อริยมรรค เป็นสังฆธรรม สังฆธรรมนี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกให้ทำความสงบของใจ ทำความสงบของใจก็คือการรีไซเคิลน้ำ

น้ำนี้ เริ่มต้นมันก็มาจากเจตนาที่ดีทั้งนั้นแหละ แต่มันไปแล้ว มันมีส่วนผสม เห็นไหม มีส่วนผสมคือผลกระทบ กระทบจากหู จากตา จากลิ้น ผลกระทบจากใจที่มันไม่พอใจ ผลกระทบมันเกิดขึ้นมา ฉะนั้นเอาสิ่งนี้ไปทำ มันก็จะอยู่ในวังวนอย่างนี้ คือวังวนของโลก วังวนของสามัญสำนึก วังวนของสัญญา วังวนของการกระทำ เราถึงมาพุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ แล้วพุทโธนี้มันจะรู้เลยนะ

น้ำที่มันสกปรกขนาดไหนนะ เรามีการแก้ไขมัน เราใช้กัณฑ์ กัณฑ์ช่วยพัฒนา ก็ได้ป็น ใช้พืชดูดสารแร่ธาตุ โลหะหนัก อะไรต่างๆ มันทำของมันได้ไง ทีนี้พุทโธ พุทโธ พุทโธไป น้ำที่มันสกปรกเราก็รู้ น้ำที่มันสะอาดขึ้นมาเราก็รู้

ฉะนั้นที่บอกว่า หนูลงถามว่าใช่ไหมคะ นี่เราเทียบค่าได้ น้ำสกปรกถ้าเราเข้าไปใกล้ๆ นี่เหม็น ไม่มีใครอยากเข้าใกล้เลย แต่พอน้ำมันเริ่มดีขึ้นมาน้ำนั้นเขาจะเอามาใช้ทางการเกษตรนะ น้ำนั้นเขาถึงจะเอามาใช้ประโยชน์นะ

ฐานหรือไม่ฐานนี้มันอยู่ที่เรา สมถกรรมฐานคือจิตมันสงบเราก็รู้ เราก็รู้ณะเมื่อก่อนเคยคิดมาก แล้วเอาความคิดของตัวเองไว้ไม่ได้ ความคิดเดี๋ยวนี้ข้างลง ความคิดเดี๋ยวนี้เบาขึ้น พอมันถึงฐานนะ

ถึงฐานหรือไม่ถึงฐานนี้ เราจะบอกว่ามันไม่จำเป็น มันยังไม่ใช้ความจำเป็น ถ้าบอกว่าถึงฐานนะ คำนี้แหละที่เป็นจุดบอดของกรรมฐาน วงกรรมฐานเราบอกว่าต้องทำสมาธิจนได้สมาธิแล้วค่อยออกวิปัสสนา

น้ำนี่นะ ถ้าสะอาดจนดื่มกินได้ น้ำสกปรกนี่สะอาดจนดื่มกินได้ มันเป็นเรื่องที่เราปรารถนา แต่น้ำบางชนิดเราทำให้มันสะอาด แต่มันมีสารตกค้าง จะเอามาดื่มกินไม่ได้ มันไม่สะอาดพอที่ร่างกายที่จะกินได้ แต่ ! แต่มันเอาไปทำการเกษตรได้ ไปทำการอุตสาหกรรมได้ เขาก็จะเอาน้ำนี้ไปทำการอุตสาหกรรมใช้ไหม

นี่ก็เหมือนกัน พอจิตมันสงบ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พอจิตมันเริ่มจากสามัญสำนึกจากที่สิ่งที่มันเป็นโทษกับเรา แต่พอเราเห็นโทษของมันแล้วใช้ไหม เราก็ปล่อย เห็นโทษของความคิด เห็นโทษของอะไรที่มันทำให้เราไปเป็นทุกข์กับมันนี่เราวางได้ พอวางได้เห็นไหม น้ำนี้ไม่ถึงกับสะอาดจนกินได้ แต่น้ำนี้มันไปใช้ประโยชน์ในทางอุตสาหกรรม ใช้ประโยชน์ในการเกษตรได้ นี่เราเอามาใช้แล้ว เอามาใช้คือว่าเราใช้ปัญญาแล้ว ใช้ปัญญาได้ตรง คัดก็ได้ หรือใช้ปัญญาต่างๆก็ได้

คือเราจะบอกว่า ไม่ต้องลงสมาธิจนว่างหมดแล้วค่อยมาพิจารณาหรือคือน้ำมันใช้ประโยชน์ได้ เราก็หัดพิจารณาไป พอพิจารณาไปเห็นไหม น้ำนั้นเอาไปทำการเกษตร มันก็เกิดเป็นพืชผักขึ้นมา พืชผักนั้นเอามาเป็นอาหารได้ อาหารหรือเป็นพืชผักมา พืชผักเราจะเอามาทำน้ำผักน้ำผลไม้คั้น มันก็เป็นน้ำกินขึ้นมาเห็นไหม เราใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญต่างๆ ขึ้นมา

มันจะถึงฐานหรือไม่ถึงฐาน มันจะกลับมาถึงฐานด้วยปัญหานี้ไง มันจะกลับมาถึงฐานต่อเมื่อน้ำนี้มันสะอาดบริสุทธิ์ น้ำนี้เป็นประโยชน์ขึ้นมา มันจะเกิดสิ่งมีชีวิต มันจะเกิดพืชพันธุ์ธัญญาหาร มันจะเกิดการอุตสาหกรรม ถึงจะดื่มกินไม่ได้นี่แหละ แต่พอมันเป็นอุตสาหกรรม พออุตสาหกรรมนั้นเราไปแลกเปลี่ยนขึ้นมา มันก็เป็นน้ำสะอาดขึ้นมาได้

นี่ก็เหมือนกัน อย่างเป็นพืชผักก็มาเป็นน้ำสะอาดได้ พุทโธ พุทโธไป จะถึงฐานหรือไม่ถึงฐาน ก็หัดใช้ปัญญาบ้าง การใช้ปัญญานั้นมันจะเข้ามาสู่ฐานของมันเอง นี่ใจจุดบอดตรงนี้ จุดบอดที่เขาบอกว่า “ต้องสัมมาสมาธิ แล้วเราทำสมาธิกันไม่ได้ เราเมื่อไหร่จะพิจารณา เมื่อไหร่”

ตรงนี้เขาเอามาเป็นข้ออ้างไง แล้วไอ้คนที่ทำสมาธิไม่ได้ “ผมทำสมาธิไม่ได้ ผมทำสมาธิไม่ได้” แล้วเอ็งหายใจทำไม เอ็งกินข้าวได้หรือเปล่า จริงๆ นี่มันทำได้ มีแต่ทำง่ายหรือทำยากเท่านั้นแหละ ถ้ามันทำได้ง่าย คนนั้นมีวาสนา ถ้ามันทำได้ยาก มันยากหน่อยเราก็ต้องลงทุนลงแรง

มันเหมือนกับเราทำธุรกิจ บางทีเราก็ประสบความสำเร็จได้ง่าย บางทีเราก็แหมกว่าจะประสบความสำเร็จ กว่าจะทำอะไรมามันมีแต่ผลตอบแทนข้างเคียงเยอะไปหมดเลย การภาวนานี้มันมีผลอย่างนี้ ฉะนั้นเราจะเลือกไม่ได้ไง เราไม่สามารถจะควบคุมอะไรได้ แต่เราสามารถควบคุมใจของเรา แล้วเรารักษาของเราไป

นี่พูดถึงคำบริกรรมพุทโธ พุทโธ ว่าหนูถึงฐานหรือเปล่า เราจะพูดอย่างนี้บอกว่าอย่าไปกังวลใจ ที่พูดนี้พูดไม่ให้กังวล ไม่ใช่เราต้องถึงฐาน เอาแค่ความสงบ เอาแค่ความรู้สึก เอาความสงบนี้แล้วเราพุทโธของเราไปเรื่อยๆ ถ้าพุทโธได้นะ ถ้าพุทโธไปได้ พุทโธไปเรื่อยๆ แล้วเราใช้ปัญญา หัดใช้ปัญญาไป

เหมือนกับเด็กนี้หัดฝึกงานไป หัดทำไป จะผิดจะถูก ไม่เป็นไร ทุกคนทำงานต้องมีผิดทั้งนั้นแหละ ผิดถูกอย่าไปซีเรียสกับมันว่า มันเกิดมาต้องทำถูกต้องจะได้มรรคผลนิพพาน หยิบมันมาเลยอย่างนี้ โอ้โฮ ถ้าทำได้ทุกคนก็ปรารถนาแหละ แต่มันมีน้อย จิปาถะปัญญา ปฏิบัติได้ง่ายรู้ง่ายมี แต่มันน้อย แต่ถ้าเราทำของเราตามข้อเท็จจริง ผิดก็ผิด ผิดก็แก้ไข ถูกก็สาธุ โอ้โฮ มีความสุข แต่ถ้าผิด ผิดก็แก้ไข ผิดก็แก้ไข เราทำของเราไปอย่างนี้

“โคนนทวิศาล” เราจะลากเกวียนของเราไป เราจะลากภาระชีวิตนี้ไป ใครจะเป็นอย่างไรช่างหัวมัน เอาความจริงอันนี้ ไม่ต้องไปวิตกกังวลว่าถึงฐานหรือไม่ถึงฐานนะ

ถาม : ๒. ถ้าใช่ ถ้าใช่ฐาน หนูจะปฏิบัติต่อไปอย่างไรคะ ให้ทิ้งคำบริกรรมมาอยู่ที่จุดซัดนั้นใช่หรือเปล่าคะ

หลวงพ่ : เราขีดเส้นไว้เลยตรงนี้ ใช่ ! ถ้าปฏิบัติไปมันจะถึงฐาน แต่ถ้ายังไม่ถึงฐาน เราก็พุทโธของเราไปเรื่อยๆ สิ่งที่เราขีดเส้นได้ไว้เลย ให้ทิ้งคำบริกรรมแล้วไปอยู่ที่จุดซัดเจนนั่นใช่ไหมคะ เราขีดเส้นได้ไว้เลยนี้ เพราะเราอ่านคู่มือก่อน ตรงนี้สำคัญมาก ห้ามทิ้งเด็ดขาด ! ห้ามทิ้งคำบริกรรมเด็ดขาด !

บริกรรมพุทโธไปเรื่อยๆ ถ้าบริกรรมพุทโธไปนี่เหมือนเรารีไซเคิลน้ำมันนะไบพัดมันจะหมุนของมันไป ห้ามหยุดเด็ดขาด ถ้าเราหยุดไบพัดปั๊บ น้ำที่มันสะอาดมันก็เลิกสะอาดแล้ว แล้วน้ำมันเสียอยู่แล้ว พอการกระทำมันไม่มีไซ้ใหม่ น้ำนั้นจะหมักหมม จุลินทรีย์มันจะเกิดขึ้น ความเน่าเสียมันจะเพิ่มมากขึ้น ต้องหมุนตลอดเวลา หมุนเพื่อให้ น้ำมันสะอาดให้ได้ คำบริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธนี่เหมือนไบจอร์นั้ที่มันกวาน้ำนั้น เพื่อให้มีความสะอาด ห้ามหยุดเด็ดขาด ! ห้ามหยุดเด็ดขาด !

ที่นี้ห้ามหยุดเด็ดขาดนี้เพราะมันไปซัดอยู่ที่ฐาน มันไปซัดอยู่ที่ความสุกนั้น สิ่งที่มันซัดขึ้นมา มันซัดเพราะน้ำมันสกปรกนะ น้ำจากโรงงานอุตสาหกรรมนี่เหม็นมาก มันสกปรกมาก เราไม่รู้ไม่เห็นอะไรเลย แต่พอมันรีไซเคิลไปมันเริ่มสะอาดขึ้นมา เราเริ่มรู้เริ่มเห็นนะ มันเริ่มซัดขึ้นมาละ ความซัดนั้นเกิดจากอะไร เกิดจากทำน้ำสกปรกให้เป็นน้ำสะอาด ความซัดของความที่เป็นสุกนี้เกิดจากพุทโธ ในเมื่อมันเกิดจากพุทโธ แล้วเราจะทิ้งพุทโธได้อย่างไร เราห้ามทิ้งพุทโธเด็ดขาด

มันเกิดจากพุทโธ เราถึงต้องยึดพุทโธตายเลย ! ยึดพุทโธจนตาย ! แล้วพุทโธไปเรื่อยๆ แต่พอน้ำมันสะอาดหมดแล้ว ไบพัดนั้นมันจะหยุดของมัน เพราะไบพัดนั้น พอมันสะอาดหมดจด จนไม่มีสิ่งอะไรเสียหายเลยนะ มันจะหยุดของมัน เพราะน้ำมันสะอาดบริสุทธิ์แล้ว ไบพัดมันจะหมุนไปทำไม

พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ เราตะโกนขนาดไหน พุทโธมันไม่มีเอง คำว่าพุทโธนี้มันไม่มีเอง มันไม่มีเองเพราะอะไร มันไม่มีเองเพราะโดยสามัญสำนึกของคน เห็นไหม หลวงตาบอกว่าคนเรานี้มีอารมณ์สอง พลังงานคือตัวจิต สามัญสำนึกนี่เป็นความคิด ความคิดกับจิต คนเรานี้มีอารมณ์สอง ทุกคนไม่มีอารมณ์หนึ่ง อารมณ์หนึ่งคือสมาธิ

อารมณ์หนึ่งก็นำสภาวะ แต่เรามีอารมณ์สอง เรามีความคิดกับความรู้สึก มีความคิดตลอดเวลา ไม่คิด บางทีความคิดมันหายไป เราก็รู้สึกอยู่ เอ๊ะ เอ๊ะอะไรนี่ เห็นไหมอารมณ์สอง ถ้าไม่มีความรู้สึกอันนี้ความคิดจะเกิดไม่ได้

เวลาเราเปลว เห็นไหม ความคิดก็ไม่มี แล้วเปลวไปด้วย ทั้งหมดเลย นี่คือซากศพเดินได้ มีชีวิตอยู่เหมือนไม่มี เพราะขาดสติ ถ้ามีสติขึ้นมา มันมีพลังงาน คือความรู้สึกอยู่ แล้วความคิดเห็นไหม พุทโธ พุทโธ พุทโธนี่อารมณ์สอง พุทโธ พุทโธ พุทโธ ถ้าเราไม่คิดพุทโธมันคิดเรื่องอื่น คิดว่างๆ นะ เปลวป๊วว่างหมดเลย เป็นสัญญาอารมณ์เห็นไหม มันไม่ใช่สมาธิหรอก เพราะมันคิดให้ว่างก็ได้ คิดให้เปลวก็ได้ จะคิดอะไรก็ได้ แต่เราคิด พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ

โดยธรรมชาติความคิดนี้มันเกิดจากพลังงาน พอพุทโธ พุทโธ พุทโธ พอปรกกรรมบ่อยครั้งเข้า พุทโธมันจะละเอียดขึ้นเรื่อยๆ มันจะละเอียดขึ้นเรื่อยๆ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธจนมันเป็นเนื้อเดียวกัน จนมันเป็นหนึ่งเห็นไหม เนี่ยรีไซเคิลน้ำจืดสะอาด พอมันเป็นหนึ่งขึ้นมา พุทโธมันจะหายไปเอง แต่ห้ามทิ้งเด็ดขาด

คนที่ภาวนาไม่เป็น หรือภาวนาแล้วมีปัญหา เพราะไปทิ้งพุทโธ แล้วพอพุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ อ้าว..ทำไมไม่พุทโธล่ะ อ้าว..ก็มันหายไป มันละเอียดมันละเอียด เข้าข้างตัวเองไง มันละเอียดมันละเอียด มันละเอียดมันยังนึกได้ เป็นสองอยู่ เป็นสองอยู่ ถ้ามันนึกพุทโธ พุทโธจนมันไม่นึก หรือนึกไม่ได้ มันหายไปเอง

ฉะนั้นถึงบอกว่า ถ้าทำอย่างนี้ละเดี๋ยวจะเข้าใจ เพียงแต่ว่าการกระทำ วิธีการเห็นไหม พอเราพุทโธ พุทโธ พุทโธ พอมันว่างแล้วอย่างที่ว่านี้ ถ้ามันชัดเจนมีความสุข เราหัดใช้ปัญญาได้ การใช้ปัญญาคือการใคร่ครวญในอริยสัจ ๔ ถ้าพอใคร่ครวญเสร็จแล้ว พอมันเหนือเราก็กลับมาที่พุทโธอีก นี่ทำระหว่างก้าวเดินไป ระหว่างพุทโธกับสมาธินี้ ทำอยู่อย่างนี้ตลอดไป มันถึงจะถูกต้อง

ให้ทิ้งใจใหม่ ห้ามทิ้งเด็ดขาดนะ สิ่งที่กำหนดสุข เมื่อก่อนกำหนดสุขมา ๘ ปี กำหนดสุขนะมันก็เป็นสัญญาอารมณ์ มันกำหนดสุขเห็นไหม กำหนดสุข กำหนดมรรณานุสสติ กำหนดอะไรก็ได้มันต้องมีการกำหนด เพราะมันมีกำหนด มันถึงเกิดมีจิตมาเป็นแบบนี้ ถ้าไม่มีการกำหนดจะไม่มีอะไรเลย ฉะนั้นถ้าเรากำหนดพุทโธ พุทโธอยู่ ห้ามทิ้ง

เด็ดขาดนะ สิ่งๆ ที่เมื่อก่อนมันเป็นสุขอยู่ใช่ไหม แล้วมันเจ็จางไป ๘ ปีที่แล้ว พอมาพุทโธ พุทโธ เพราะมีการบริกรรมพุทโธ สุขนี้ถึงเกิดขึ้นมาให้ชัดเจนอีก ฉะนั้นถ้าจะทิ้งพุทโธ ไปอยู่สุข เดี่ยวหายหมดเลย

ฉะนั้นอยู่กับพุทโธห้ามทิ้งเด็ดขาด ! อยู่กับพุทโธตลอดไป แล้วทำไปนี่ปัจฉังตั้ง “ปัจฉังตั้ง สันติภูมิจิโก” เดี่ยวจะมาสอนเรานะ ถ้าทำได้จริงนี่จะมาสอนเรา หลวงพ่อพูด ผิด หลวงพ่อพูดผิด หนูรู้จริงเลยละ นี่เป็นปัจฉังตั้ง คนที่เป็นปัจฉังตั้งรู้จริงนี่มันอาจหาญ มาก ฉะนั้นให้บริกรรมพุทโธไปเรื่อยๆ สิ่งที่เกิดขึ้นมานี้มันเป็นผลแล้ว

ถาม : ๑๕๒. ผู้หญิงจะบวชอย่างไรให้บรรลุพระอรหันต์ (ไอ้โฮ) บรรลุพระอรหันต์นั้นต้องบวชเสมอใช่ไหมคะ ถ้าเป็นผู้ชายก็บวชเป็นพระภิกษุ กราบเรียนถาม หลวงพ่อว่า ถ้าเป็นผู้หญิงบวชเป็นชีอุกหรือไม่เจ้าคะ เพราะในสมัยพุทธกาล ผู้หญิงเป็นพระอรหันต์จะต้องบวชเป็นภิกษุณีค่ะ

หลวงพ่อ : ได้ ไซ้ แม่ชีแก้วนะเป็นแม่ชี แม่ชีแก้วเผาแล้วเป็นพระอรหันต์ กระจุก เป็นพระธาตุ ฉะนั้นพูดถึงผู้หญิงหรือผู้ชายก็แล้วแต่นะ ผู้หญิงจะบวชอย่างไรให้เป็นพระอรหันต์ เราจะบอกว่า “บวชหัวใจโง่”

การบวชนะ บวชกายบวชใจ เวลาพระบวชแล้วเห็นไหม นี่เวลาพวกนี้คิดเลยละ เวลาหลวงปู่มั่นนี่อยู่ที่ถ้ำสาริกา พอลงจากถ้ำสาริกามา เห็นไหม ท่านอยู่บนถ้ำสาริกา ท่านกำหนดจิตดูพระหลวงตาข้างล่าง ท่านเป็นพระนะ แล้วหัวค้ำก็ลงมาดูทีหนึ่ง ท่านเป็นพระเป็นหลวงตา ท่านเคยมีครอบครัวมา ท่านก็คิดถึงครอบครัว พอส่งมาดอนเที่ยง คีน ก็ยังคิดถึงครอบครัว ก่อนจะตี ๔ จะลงมาบิณฑบาต กำหนดจิตมาคูกก็ยังคิดถึงครอบครัว เข้าลงมาเห็นไหม หลวงปู่มั่นถาม ถามนี่เพื่อจะเตือน แบบว่าประสาทีเพื่อจะสอนใจ เพื่อจะบอกให้ไปทำสิ่งที่ดี บอกว่า “หลวงตาเมื่อคีนนี้แต่งงานกับคนแก่นะ แต่งงานกับคนเก่าตั้งแต่เข้าขันธ์เลย แต่งงานตั้งหลายรอบ”

แต่งงานกับคนเก่าเห็นใหม่ เราจะบอกว่าเป็นเห็นใหม่เป็นพระ แต่หลวงปู่มันบอก
ว่าแต่งงาน พระแต่งงานไม่ได้ ทำไมแต่งงานกับสึกคนเก่าทั้งทีเลย เราถึงบอกว่า ถ้า
บวชโดยสมมุติมันบวชแต่กาย แต่หัวใจไม่ได้บวช

ผู้หญิงจะบวชอย่างไรให้เป็นพระอรหันต์

เรานี้ละ มันแบบว่า เวลาเราบวชเป็นพระ เราได้เทศมา “เทศของพระ” โยมนี้
เทศผู้หญิง เทศผู้ชาย นี่ผู้ชายเป็นเทศพระ เพราะบวชมาได้เทศมา ฉะนั้นเราเป็นผู้หญิงใช้
ใหม่ เราก็บวชหัวใจของเรา ผู้หญิงจะบวชอย่างไรให้เป็นพระอรหันต์ เราบวชหัวใจของเรา
เรานี้ ศีลสมาธิปัญญาจะใคร่ก็ทำได้ เว้นไว้แต่สิ่งที่เป็นสัตว์เครื่องงาน

สัตว์เครื่องงานมันยังทำความดีได้นะ ท้าวโสมสก สุนัขนี่มันพยายามไปคาบจีวร
ของพระปัจเจกพระพุทธเจ้ามาฉันท้วทุกวันๆ เลย เวลาจะพรากจากกัน มันคิดถึงมันตาย
ไปนี่มันไปเกิดเป็นเทวดา หมามันยังไปเกิดเป็นเทวดานะ เราเป็นมนุษย์ ฉะนั้นเราจะ
ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราทำได้

ฉะนั้นจะน้อยใจว่าไม่ได้บวชนั่นไม่ได้บวชนี้ บรรลุพระอรหันต์แล้วค่อยไปบวช
แม่ชี ไม่ต้องไปห่วงให้มันเป็นพระอรหันต์ก่อน แหม.. ยังไม่เป็นพระอรหันต์เลย กลัวว่า
ไม่ได้บวชแล้วจะตาย ไม่ต้องห่วงหรือกลัว ตัวเองจะบวชเป็นพระหรือเป็นชี เพราะเวลา
เราเป็นพระอรหันต์แล้ว เราจะรู้ของเราเลยล่ะว่าเราควรทำอะไร เราทำของเราได้ เป็น
ผู้หญิงนะ เราอยู่ในเพศนะ

ฉะนั้นเราถึงบอก นี้ที่หลวงตาท่านค้ำบ่อย ที่บอกว่าเป็นพอบรรลุพระอรหันต์แล้ว
ไม่บวชภายใน ๗ วันต้องตายอะไรนี้ ท่านบอกว่า คำว่า “ตาย” ท่านพูดอย่างนี้ละ ท่าน
บอกว่า “คำว่า ‘อรหันต์’ มรรคผลนี้มันจะทำร้ายคนหรือ” แล้วถ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้น
มาแล้ว แล้วมันต้องตาย แต่ท่านบอกว่ามันจะเป็นความเห็นของพระอรหันต์นั่นเอง

พระอรหันต์นั่นนะ เวลาเป็นพระอรหันต์แล้วส่วนใหญ่จะบวช บวชเพราะอะไร
เพราะบวชเป็นพระแล้ว โดยมารยาทสังคมาคารพใช้ใหม่ ถ้าไม่ได้เป็นมารยาทสังคมา
นี่ สมมุติว่าคนนี้เป็นพระอรหันต์ ยังไม่ได้บวช แล้วเขาทำอะไรที่ไม่ถูกใจเรานี้ โอ้โฮ เรา
คิดตายเลย ถ้าเราไปติดคนนี้แล้วเราเป็นกรรมนะ ฉะนั้นถ้าเป็นพระเห็นใหม่ ถ้าเป็นพระทำ

อะไรผิคนะเราก็ไม่กล้าคินะ เพราะท่านเป็นพระ เห็นไหม มันป้องกันอะไรหลายๆ อย่างเลย

ถ้าเราเป็นพระอรหันต์แล้ว เราจะอยู่กับโลกนี้ ให้โลกเขาได้กรรมใหม่ เราจะทำให้โลกเขานี้มีปัญหาใหม่ เรามีสามัญสำนึก เราก็ควรจะไปอยู่ในที่สังคมเขาเคารพใช้ใหม่ แล้วพอบวชไปแล้วจะทำตัวอย่างไรนะ คือว่าบวชแล้วก็ให้มันดีใจ ไม่ใช่พระอรหันต์ทำอะไรแล้วเขาก็ยังจะค่าอยู่

ฉะนั้นถ้าเป็นผู้หญิงจะบวชอย่างไรให้เป็นพระอรหันต์ เราจะตอบว่าบวชใจก่อน พอเป็นพระอรหันต์แล้วตัวเองจะรู้หมดคนะ นี่พวกเรานี้ะยังไม่มีความดีเลย ห่วงแต่ไม่มีตู้เซฟเก็บ กลัวแต่ตู้เซฟอยู่ไหนนะ จะเอาแบงก์ไปเก็บ ยังไม่ได้หาแบงก์กันเลยนะ ห่วงแต่ “เอ๊ะ แบงก์จะไปเก็บที่ไหน แบงก์จะไปเก็บที่ไหน” ไม่ต้องห่วง เดี่ยวจะพาไปฝากธนาคารเลยละ ถ้าใครมีเงินเยอะเดี๋ยวเราจะไปเอาผู้จัดการมารับฝากเลย

ฉะนั้นขอให้บวชใจก่อน บวชใจแล้วทำดีไป ทำดี อย่าไปห่วง พวกเราจะวิตกกังวลใจ จริงๆ นะ เพราะลูกศิษย์มาปรารภเรื่องนี้มาก พวกผู้หญิงนี้มาปรารภว่า “ไม่เหมือนผู้ชายได้บวช ผู้ชายได้ปฏิบัติ ผู้ชายได้รู้คงค์ หนุกก็ไปไม่ได้” เห็นใจ อันนี้เห็นใจอยู่ เห็นใจอยู่ แต่คำว่าเห็นใจนะ ทีนี้ถ้าเราไปวิตกกังวล นีรวณธรรมกัณฐสมาธิ นีรวณธรรมทำลายความตั้งใจเราหมดเลย นีรวณธรรมนี้เห็นใหม่ ความง่วงเหงาหาวนอน ความวิตกกังวล ความห่วงใยอาวรณ์ นีรวณธรรมเห็นใหม่ นีรวณธรรมมันปิดกัณฐสมาธิเราเลย นีรวณธรรมมันจะทำให้เราปฏิบัติไม่มีทางไปได้เลย

ฉะนั้นไอ้ที่มันเป็นนีรวณธรรม นีรวณ วิตกกังวลใจ วิตกว่านั้นก็ไม่เป็นนี้ นี่ก็ไม่เป็นนั่น ทั้งมันให้หมดไปเลย แล้วบวชใจ พอบวชใจนี้ นีรวณธรรมนี้ นีรวณนี้มันไม่มากางกัณฐผลที่เราจะได้ ถ้า นีรวณนี้มันไม่มากางกัณฐผลที่เราจะได้ เราปฏิบัติไปโดยซื่อเท็จจริง เราจะได้ผลตามนั้น แล้วถ้าเราได้ผลตามนั้นแล้วนะ ไอ้บวชหรือไม่บวชแล้วค่อยมาว่ากัน มาพูดกันทีหลังนะ ไอ้บวชไม่บวชนี้ แต่ให้มันเกิดผลจริงขึ้นมาก่อน ถ้ามันเกิดผลจริงขึ้นมาตามความเป็นจริงนั้น มันจะเป็นประโยชน์กับเรา

ถาม : ผู้หญิงจะบวชอย่างไรเมื่อบรรลุประอรหันต์

หลวงพ่ : มันอยู่ที่บวชใจ อย่างแม่ชีแก้ว ท่านอยู่กับหลวงตามาตั้งแต่ต้น แม่ชีแก้ว เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นก่อน หลวงปู่มั่นนี้ สังคมมันยังไม่มั่นคงใจ หลวงปู่มั่นเลย บอกว่า “ถ้าเป็นผู้ชายเราจะบวชเป็นเณรแล้วพาไปกับเรา นี่เป็นผู้หญิง มันเป็นภาระ” ถึง บอกว่าถ้าจะอยู่กับโลกก็อยู่กับโลกไปก่อน แต่ท่านก็บอกว่าต่อไปข้างหน้า จะมีคนมา แก่ใจ

เราจะบอกว่า สมัยหลวงปู่มั่นนี้สังคมมันยังแคบ ผู้ที่ปฏิบัติมันยังน้อย แล้วผู้นำ มันยังไม่มี เห็นไหม หลวงปู่มั่นนี้ท่านมีใจที่เป็นธรรมนะ ท่านละล้าละลัง ท่านห่วงก็ ห่วงนะ เพราะท่านเหมือนกับรู้อนาคตใจ มองอนาคตตั้งสัญญาได้ใจ ถ้าเป็นผู้ชายเราจะ บวชเป็นเณรแล้วเอาไปกับเรา แต่นี่เป็นผู้หญิง เอาไปไม่ได้ เราไม่อยู่แล้วอย่าปฏิบัตินะ เพราะปฏิบัติแล้วมันจะรู้เห็นอะไรแปลกๆ แล้วท่านจะแก้

นี่ท่านถึงวางไว้ก่อน แล้วท่านก็พยายามเอาตัวท่านเห็นไหม ขึ้นไปเชียงใหม่ ขึ้น ไปไปไหน เอาตัวท่านจนรอดได้ พอเอาตัวรอดแล้วกลับมาอยู่ที่หนองฝือ แม่ชีแก้วบวช เป็นชี ก็มาหาภาคารวะหลวงปู่มั่นตลอดเวลา จนคืนที่จะตายเห็นไหม แม่ชีแก้วพยายาม ทอผ้า ผ้ายังไม่เสร็จก็จะมากราบ พระอาจารย์ท่านก็เร่งใหญ่เลยนะ หลวงปู่มั่นนี้ “รีบไป กราบพ่อนะ ถ้าไปสายกว่านี้มันจะไม่ได้เห็นหน้า ถ้าไปสายมันจะเหลือแต่ซาก” มาเร่ง ทุกคืนเลย ทางนี้ก็ไม่เสร็จ นี่หลวงตาเล่า เอาจีปากหลวงตามาเล่าต่อ

สุดท้ายนะพอจะตายเห็นไหม มาเลยละ “นี่บอกให้ไปหาไปหาแล้วไม่ไป ตอนนี ไปก็เหลือแต่ซากแล้ว” ร้องให้โฮเลยละ สุดท้ายแล้วนี่บอกว่าจะมีคนมาสอนนะ แล้ว หลวงตาก็มาสอน นี่พูดถึง ท่านเป็นชีอยู่แล้ว แล้วท่านเป็นชี แน่นนอน แน่นนอนเพราะว่ามี หลวงปู่มั่นฝึกมาก่อน แล้วหลวงปู่มั่นเห็นจริตนิสัยใจ เห็นอำนาจวาสนา แล้วสุดท้าย หลวงตาท่านก็มาแก้ของท่าน แล้วก็จบไปแล้ว

ฉะนั้นพวกเรานี้เป็นผู้หญิงเป็นชายเห็นไหม มันก็มีครูบาอาจารย์เรา ท่านประพฤติ ปฏิบัติเป็นตัวอย่างของเราอยู่ เราถึงตั้งใจของเรา อย่าไปห่วงหน้าพะวงหลัง อย่างที่ว่า “นิรณธรรม” เราไปวิตกกังวลเสียก่อน มันก็เลยมาทำให้เราปฏิบัติยากขึ้น เราไม่ต้อง วิตกกังวลหรอก เพราะเดี๋ยวนี้สังคมมันไม่เหมือนสมัยหลวงปู่มั่น สมัยหลวงปู่มั่นยังไม่มี

